

ת"פ 23771/08/14 - מדינת ישראל נגד יוסף עלמי

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 23771-08-14 מדינת ישראל נ' עלמי(אחר/נוסף)
בפני כבוד השופטת דנה כהן-לקח

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

יוסף עלמי

הנאשם

הכרעת-דין

כתב-האישום

1. כנגד הנאשם הוגש כתב-אישום המייחס לו עבירה של התפרצות למקום מגורים בכוונה לבצע גניבה או פשע לפי סעיף 406(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין או החוק).

בהתאם לעובדות הנטענות בכתב-האישום, ביום 13.8.2014 בסמוך לשעה 19:30, פתח הנאשם את דלת ביתו של המתלונן שהייתה סגורה אך לא נעולה, ועלה בצעדים שקטים ואיטיים לקומה השנייה של בית המתלונן. משהבחין הנאשם כי המתלונן אשר שהה בבית בעת ההתפרצות, יורד לקראתו, הוא ירד במהירות בחזרה לקומת הכניסה של הבית ויצא מתוכו.

המענה לכתב-האישום, יריעת המחלוקת ומסכת הראיות

2. בתשובתו לכתב-האישום, כפר הנאשם במיוחס לו. טענת הסנגור הייתה כי מרשו אמנם היה במקום ובזמן הנקובים בכתב-האישום, ואף נכנס לחצר ביתו של המתלונן כדי לחפש מים לשתייה, אולם בשום שלב לא נכנס לתוך הבית פנימה.

3. יריעת המחלוקת במישור העובדתי נסובה, אפוא, על השאלה האם הנאשם נכנס לתוך ביתו של המתלונן, אם לאו. בסיכומיהם של באי-כוח הצדדים עלתה מחלוקת נוספת הנוגעת ליסוד הנפשי, ועניינה בשאלה: אם וככל שייקבע כי הנאשם נכנס לתוך ביתו של המתלונן - האם הוכח כי עשה כן בכוונה לבצע גניבה או פשע.

4. מטעם התביעה העידו ארבעה עדים: המתלון, וכן שלושה שוטרים שהיו בתפקיד. מטעם ההגנה העיד הנאשם עצמו וכן שני מכריו: מר א ס ומר מ ט.

ראיות התביעה

(א) עדות המתלון

5. עד התביעה המרכזי הנו המתלון, מר אורן זריזי (להלן: המתלון). מדובר בבולש משטרתי במרחב מוריה העובד במשטרה במשך כ- 20 שנים, אולם הוא העיד לפניי כאזרח שהתלון על התפרצות לבית מגוריו הפרטי.

המתלון הסביר כי ביתו נמצא בשורת בתים הממוקמים ברחוב הולנדי שבפתחו מחסום חשמלי. ישנה גדר המפרידה בין הרחוב ההולנדי לבין הכביש הראשי. הכניסה לביתו של המתלון היא פרטית. לפני דלת הכניסה הראשית לבית, ישנה מבואה עם רצפת שיש, הנבדלת מהריצוף ההולנדי של הרחוב. לבית שלוש קומות שמחוברות ביניהן על-ידי גרם מדרגות פנימיות. לפי עדות המתלון, הדלת הראשית לבית היא היחידה המובילה לגרם המדרגות הפנימי המחובר בין קומות הבית, ואין דלת אחרת ממנה ניתן להגיע אליהן. בעת הרלוונטית לכתב-האישום, היו מוצבות מצלמות במבואת השיש במתחם הכניסה לבית, אך לא בתוך הבית (ראו: צילומים ת/ 4 עד ת/ 10). המתלון יכול היה לצפות במצלמות האמורות בזמן אמת, באמצעות חיבור בטלפון הנייד שלו. המתלון העיד כי אותה עת, מערכת המצלמות הייתה חסרה מכשיר הקלטה, שכן בתחילה רכש את המצלמות ללא דיסק קשיח לשמירת צילומים, ורק לאחר האירוע רכש דיסק קשיח כאמור (עמ' 19, ש' 16 ואילך לפרוטוקול).

6. לדברי המתלון, ביום הרלוונטי לכתב-האישום (13.8.2014) הוא עסק בשטיפת הבית, והיה במרפסת של חדר השינה בקומה השלישית. בערך בשעה 19:00 הוא הבחין דרך המרפסת בבחור עם כובע קסקט בצבע כהה מתהלך ברחוב ההולנדי. המתלון העיד כי הוא בטוח שאותה עת הדלת הראשית של ביתו הייתה סגורה אך לא נעולה. ובלשונו של המתלון: "אני יודע באופן ודאי שדלת הכניסה לבית הייתה סגורה כי קודם לכן הייתי אקטיבי ועליתי ירדתי בניקיונות והדלת הייתה סגורה ויתר המשפחה היו בכלל בקומה השלישית בגינה...אנחנו מאד נועלים אבל במקרה הנוכחי מאחר והייתי פעיל ועליתי וירדתי בגלל הניקיון, אז כדי לא להינעל בחוץ הזזתי את הלשונית כך שהדלת לא תנעל אותי בחוץ" (עמ' 17, ש' 19-15 לפרוטוקול).

7. הליכתו של הבחור עם כובע הקסקט ברחוב ההולנדי עוררה חשד בעיני המתלון, שכן ההליכה לא הייתה נחרצת אלא הססנית תוך שהבחור הסתכל לצדדים, והתקרב למבואת הפרטיות של הבתים הסמוכים לביתו של המתלון. המתלון נסוג מעט לאחור אל תוך מרפסת ביתו כדי שהבחור עם כובע הקסקט לא יבחין בו, ובמקביל התחבר למצלמות המותקנות במתחם הכניסה של הבית באמצעות הטלפון הנייד שלו. המתלון הבחין בבחור מתקרב לעבר הבית שלו. באמצעות המצלמות, ראה המתלון את הבחור עם כובע הקסקט נכנס לתוך מבואת השיש במתחם הכניסה לבית. יוער כי מצילומי ביתו של המתלון שהוגשו לעיוני עולה כי מבואת השיש נמצאת מתחת למרפסת עליה עמד המתלון, ומסיבה זו המתלון לא יכול היה לצפות בחלק זה של הבית בעומדו במרפסת, אלא באמצעות המצלמות (ת/ 4, 5).

המתלונן עקב דרך המצלמות אחרי הבחור שהסתובב במבואת השיש בצעדים איטיים והסתכל לצדדים (עמ' 18, ש' 13 לפרוטוקול). כעבור כ- 20 עד 30 שניות, הבחין המתלונן כי הבחור הולך לכיוון דלת הכניסה הראשית של הבית, ואז נעלם מעין-המצלמות (עמ' 16, ש' 16; עמ' 25, ש' 13 לפרוטוקול). בחקירתו הנגדית, ציין המתלונן כי לא ראה במצלמות את רגע פתיחת דלת הכניסה הראשית של הבית, אולם הוא הסיק שהבחור נכנס אל תוך ביתו, שאם לא כן - היה מבחין באמצעות המצלמות ביציאת הבחור מהמתחם החיצוני של מבואת השיש לכיוון הרחוב ההולנדי (עמ' 16, ש' 18-16; עמ' 22, ש' 5 ואילך לפרוטוקול). המתלונן הוסיף והסביר כי לא הקליט בטלפון הנייד את הצילומים בהם צפה שכן: "...רציתי לפעול מהר כדי לתפוס אותו. אם אעסוק בהקלטות זה יגזול ממני זמן. יש פה עניין של דחיפות. הבן אדם כבר בתוך הבית שלי, ואשתי והילדים בתוך הבית" (עמ' 21, ש' 5-4 לפרוטוקול).

כאשר המתלונן הסיק כי הבחור נכנס לתוך ביתו, הוא ניגש לארון הבגדים בחדר השינה בקומה השלישית, ונטל משם את אקדחו. המתלונן הסביר כי עשה זאת שכן בעברו היה שוטר מאויים. כמו כן, אשתו ושלושת ילדיו הקטנים היו אותה עת בגינה בקומה שלישית של הבית, והוא לא ידע כיצד האירוע יסתיים. המתלונן החזיק את האקדח בידו (במצב לא דרוך), ויצא מחדר השינה אל גרם המדרגות הפנימי של הבית. המתלונן הסביר כי לאורך כל האירוע האקדח נותר בידו, שכן לבש מכנסי טרנינג של חברת "אדידס", ולא היה לו היכן להניח את האקדח.

לפי עדות המתלונן, בעודו יוצא מחדר השינה ועומד ליד גרם המדרגות הפנימי בקומה השלישית, הוא הבחין בבחור עם כובע הקסקט נמצא בישורת של המדרגות בקומה השנייה של הבית, ומתקדם בה לאט-לאט. המתלונן החל לרדת במורד גרם המדרגות הפנימי של הבית. מאחר שהמתלונן עשה שימוש במעקה הברזל של המדרגות הפנימיות, הוא הרעיש בירידתו מטה על-אף שהיה יחף, והשערת המתלונן היא כי בשלב זה, הבחור עם כובע הקסקט שמע אותו. המתלונן העיד כי הבחור החל לרדת במהירות במדרגות הפנימיות כלפי מטה, לכיוון הדלת הראשית של הבית. באותו שלב, ניתק קשר העין בין המתלונן לבין הבחור עם כובע הקסקט למשך שניות בודדות, נוכח מבנה המדרגות הפנימיות של הבית (מופיע בצילום ת/ 10). לדברי המתלונן, קשר העין בינו לבין הבחור חודש לאחר כ- 5 עד 10 שניות, כאשר המתלונן סיים לרדת במדרגות בעקבות הבחור, והיה על סף הדלת הראשית של ביתו. בשלב זה, הבחין המתלונן כי הדלת פתוחה, ואילו הבחור עם כובע הקסקט נמצא ליד המדרגות המובילות מהמתחם החיצוני של מבואת השיש אל הרחוב ההולנדי, כשגבו של הבחור מופנה למתלונן (עמ' 17, ש' 22-20; עמ' 25, ש' 8 לפרוטוקול).

המתלונן סבר כי הבחור מתכוון להימלט, ולכן דרך את אקדחו, הכריז "משטרה" והורה לבחור לעצור. הבחור קפא במקומו ואז הסתובב לעבר המתלונן. המתלונן ביקש מהבחור לתת לו באיטיות תעודה מזהה, וזאת כשהאקדח עדיין מכונן אל עבר הבחור ומופנה לכיוונו. במקביל, חייג המתלונן 100 והמתין לניידת משטרה שתגיע. בזמן הזה, התקדם המתלונן עם הבחור לכיוון מבואת השיש של הכניסה לבית, שכן המתלונן העיד כי העדיף משיקול מבצעי שלא להיות חשוף ברחוב (עמ' 17, ש' 29; עמ' 23, ש' 22-21 לפרוטוקול). לפי עדותו של המתלונן, עד הגעתם של השוטרים ויתכן שגם מספר דקות לאחר הגעתם, הוא נותר עם אקדח שלוף כלפי הנאשם (עמ' 24, ש' 3-2 לפרוטוקול).

8. ודוק, אין מחלוקת בין הצדדים לפניי כי הבחור אותו עצר המתלונן מחוץ לביתו, היה הנאשם. המתלונן העיד כי בעת המעצר, הבחין שהנאשם לא החזיק כלי פריצה או חפץ כלשהו בידי וואף היה ללא כפפות. לדברי המתלונן, מאחר

שהוא שוטר מאוים בעברו, הוא שאל את הנאשם מדוע נכנס לביתו, מתוך רצון להבין האם הנאשם קשור לאותו איום מן העבר. לטענת המתלונן, הנאשם מסר לו מספר גרסאות: בתחילה, הנאשם השיב למתלונן כי הוא שליח של הסופרמרקט. המתלונן ציין בעדותו לפניו כי הוא עורך קניות בעצמו ואינו מבצע הזמנות מהסופר. כאשר המתלונן ביקש מהנאשם שייראה לו את מכונית הסופרמרקט או קבלה מתאימה, השיב לו הנאשם כי סתם בא לחפש ברז מים. המתלונן הוסיף והעיד כי בעודם ממתינים לניידת המשטרה, הבחינו המתלונן והנאשם בקבוצה של נערים צועדים ברגל במדרכה של הרחוב הראשי, מעבר לרחוב ההולנדי. לאחר שקבוצת הנערים חלפה, טען הנאשם באוזני המתלונן כי שיחק איתם במגרש. המתלונן הציע לנאשם לקרוא לנערים, אך הנאשם לא עשה כן. בחקירה נגדית, נשאל המתלונן מדוע לא הזכיר את חברת הנערים בהודעתו במשטרה, וכיצד הוא מסוגל לזכור פרטים אלה כיום. על כך השיב המתלונן כדלקמן: "אני זוכר דברים שנחרטים לי בזיכרון ברמה המבצעית וברמה החוקית וחשוב לי להסביר למה, כי קשה אולי לביהמ"ש להבין מה רץ לי בראש. דוגמה, הוא טען שהקבוצה הזאת איתו, אז השיקול שלי המבצעי, שאם הם איתו והם יבואו ויראו שמאיימים על בן הכפר שלהם באקדח, ההיערכות שלי מבחינה מקצועית צריכה להיות שונה, ולכן החבורה נחרטה לי בזיכרון מאד" (עמ' 21, ש' 18-21 לפרוטוקול). למען שלמות התמונה, יוער כי לאחר שבא-כוח המאשימה הפנה את תשומת לב המתלונן לכך, הוא אישר כי במשטרה סיפר שהנאשם אמר לו כי: "עשה טעות וסתם הסתובב" (עמ' 18, ש' 26 לפרוטוקול).

9. המתלונן נשאל בחקירה ראשית האם וכיצד הוא יודע כי הבחור אותו ראה בתוך ביתו, הוא הנאשם אותו עצר במקטע שבין מבואת השיש החיצונית לבין הרחוב ההולנדי מחוץ לבית. על שאלה זו השיב המתלונן כדלקמן:

"ת. אני זוכר באופן ודאי את פרטי הלבוש בכלל ובפרט את עניין הכובע. המצלמות שלי הן עם צבע. בהתחלה במרפסת ראיתי אותו בחי וראיתי את פרטי הלבוש. אני לא זוכר אותם היום. אני זוכר באופן ודאי את כובע הקסקט. אני לא זוכר היום את הצבע אבל כשרעננתי זיכרון עם ההודעה המשטרית שלי, ראיתי שאמרתי שהכובע היה בצבע כהה. אח"כ במצלמות כשהייתי בחדר שינה ואחר כך בחוץ, זיהיתי את אותו אדם שנכנס מהרחוב לתוך המבואה ולתוך חדר המדרגות. במדרגות אמרת שהיה כמה שניות שראית אותו בישראל הולך איטי. אתה זיהית אותו שם? ת. כן. זיהיתי אותו באופן ודאי. אומנם זיהיתי אותו מלמעלה אבל הוא לבש את הקסקט ואת אותם פרטי לבוש". (עמ' 20, ש' 1-8 לפרוטוקול).

בחקירה נגדית שב ונחקר המתלונן על הסוגיה כדלקמן:

"ש. לא יכול להיות מצב שאותו אדם שראית אותו יוצא מהבית ואיבדת איתו קשר עין, הוא אדם שונה מהנאשם, והנאשם לא קשור אליו ורק היה בכניסה איפה שהמדרגות כדי לחפש מים?

ת. קשה לי להאמין שזה יקרה מאחר וכשהבטתי מלמעלה, ראיתי אותו על פי פרטי לבוש כולל הכובע מצחייה שהיה לו כל האירוע ... הזיהוי שלי מבוסס על תיאור מלא על פי מבנה גוף, פרטי לבוש. זה נכון שאני לא יכול להגיד פרטים מדויקים, כמעט בטוח שהוא לבש ג'ינס. אני זוכר שהיה לי קשר עין ישיר בחוץ, כשראיתי אותו במצלמות, ואחר כך בתוך הבית,

ואחר כך מחוץ לבית".
(עמ' 24, ש' 9-16 לפרוטוקול).

(ב) אמינות עדותו של המתלון וחיזוקים לה

10. עדות המתלון לפני הותירה רושם אמין ומשכנע, וזאת ממשקלם המצטבר של הטעמים הבאים:

ראשית, ניכר היה כי פרטי האירוע היו שמורים בזיכרוננו של המתלון (יצוין כי העדות נשמעה כתשעה חודשים לאחר האירוע. זאת ועוד; טרם מתן העדות במשפט, המתלון רען את זכרוננו באמצעות הודעה משטרית שנגבתה ממנו ביום האירוע).

הגרסה שמסר המתלון בבית-המשפט הייתה סדורה ועקבית לאורך מתן העדות. התרשמתי כי המתלון השתדל לדייק בעדותו, ולהבחין בין מה שראה בעיניו לבין מה שהסיק. לשם המחשה, אזכיר לדוגמה כי המתלון הקפיד לומר שלא ראה במצלמות את קטע פתיחת הדלת הראשית של הבית, אולם הסיק כי הבחור נכנס לביתו מסיבות שפורטו לעיל, ולאחר מכן ראה במו עיניו את הבחור מתהלך בישורת של מדרגות הקומה השנייה בתוך ביתו.

זאת ועוד; המתלון הקפיד לא להשיב על שאלות שלא זכר או לא ידע את התשובה לגביהן. כך למשל, המתלון ציין כי אינו זוכר כיום לומר מה היו מלוא פרטי הלבוש של הנאשם, מלבד כובע קסקט כהה ומכנסי ג'ינס אותם זכר.

אוסף כי המתלון לא הפריז בתיאוריו, ונמנע מלהשחיר את הנאשם או לייחס לו מעשים שלא עשה. כך למשל, בחקירה נגדית, השיב המתלון כי בעת שצפה מן המרפסת בקומה השלישית של ביתו, ראה כי הנאשם התקרב למבואות של בתים פרטיים אחרים שסמוכים לביתו ואז נרתע לאחור, בלא להיכנס לתוכם (עמ' 22, ש' 13-15 לפרוטוקול). דוגמה נוספת - המתלון העיד כי בעת המעצר, לא היו לנאשם בידיו כלי פריצה, חפץ כלשהוא או כפפות. המתלון אף נמנע מלטעון כי גנב מביתו דבר, או כי הנאשם התנגד למעצרו.

לבסוף, אציין כי התרשמתי שהמתלון מתאר דברים כהווייתם, גם כאשר מדובר בפרטים העלולים לעורר שאלות לגבי אופן התנהלותו. כך למשל, המתלון העיד כי כאשר יצא מחדר השינה אל גרם המדרגות הפנימיות של הבית, הוא שלף את אקדחו. עוד העיד המתלון כי דרך את האקדח כאשר הורה לנאשם לעצור ולהזדהות מחוץ לביתו, וכי הוסיף לאחוז באקדח גם לאחר מכן.

11. לעדותו של המתלון קיימות תמיכות ראייתיות בתיק:

ראשית, רס"ר שי לוי (להלן: רס"ר לוי), ראש המשמרת שקיבל את הדיווח ממוקד 100, העיד לפני כי כאשר הגיע לביתו של המתלון, הוא ראה את המתלון ביחד עם החשוד ממתנים במבואת השיש מחוץ לביתו של המתלון (עמ' 14, ש' 18-22 לפרוטוקול). רס"ר לוי הוסיף וציין כי בהגיעו למקום, ראה את המתלון אוזח אקדח שלוף על-יד

החשוד (עמ' 11, ש' 5 לפרוטוקול). עדות זו תואמת את גרסתו של המתלון לגבי אופן השתלשלות הדברים בסיום האירוע, וסותרת את גרסת הנאשם בהקשר זה, כפי שיפורט בפסקה 16 להלן.

שנית, המתלון העיד לפני כי בעת הרלוונטית, לא הייתה מערכת הקלטה למצלמות בביתו, ולכן הצילומים בהם צפה באמצעות הטלפון הנייד שלו לא הוקלטו. חיזוק לגרסה זו ניתן למצוא בדברים שרשם רס"ר לוי בדו"ח הפעולה שלו. מדו"ח הפעולה הנ"ל עולה כי לאחר שרס"ר לוי הגיע לזירה, המתלון מסר לו כי מצלמות האבטחה בביתו לא מקליטות שכן מדובר במערכת מצלמות חדשה, והמתלון לא הספיק לרכוש זיכרון לצורך הקלטת הצילומים (ת/ 3; עמ' 11, ש' 30-31 לפרוטוקול). אוסיף כי מספר ימים לאחר מתן העדות בבית-המשפט, מסר המתלון לידי בא-כוח המאשימה לפי בקשת הסנגור, חשבונית של חברת באג מולטיסיסטם בע"מ. מהחשבונית עלה בבירור כי המתלון רכש מהחברה הנ"ל דיסק קשיח פנימי ביום 28.8.2014 (קרי- במועד מאוחר לאירוע נשוא כתב-האישום שהתרחש ביום 13.8.2014). אמת, בעדותו לפני העיד המתלון כי רכש את הדיסק הקשיח מספר חודשים לאחר האירוע (עמ' 19, ש' 20 לפרוטוקול). לעומת זאת, מהחשבונית עלה כי הרכישה של הדיסק הקשיח בוצעה כשבועיים לאחר האירוע. ודוק, פער הזמנים האמור אינו מהותי בעיניי, וניתן להסבירו בכך שהמתלון לא זכר את המועד המדויק של רכישת הדיסק הקשיח, בשל הזמן שחלף מאז ביצוע הרכישה. החשוב לענייננו הוא כי החשבונית הנדונה מחזקת את עדות המתלון לפיה בזמן האירוע, לא היה ברשות המתלון דיסק קשיח (שהרי זה נרכש רק לאחר האירוע נשוא כתב-האישום). מסיבה זו, הצילומים בהם צפה המתלון בזמן-אמת באמצעות הטלפון הנייד שלו, לא הוקלטו כפי שאמנם טען.

אעיר כי חיזוקים נוספים לעדות המתלון ניתן למצוא בעדויותיהם של הנאשם ושל עדי-ההגנה, ועל כך אעמוד בהמשך הדיון.

(ג) אמינות הזיהוי על-ידי המתלון

12. הנה כי כן, עדותו של המתלון נמצאה אמינה. יחד עם זאת, בהתאם להלכה הפסוקה, כאשר בית-משפט מבקש לבסס הרשעה על-סמך עדות זיהוי יחידה, עליו לנהוג בה במשנה-זהירות, ולבחון את שאלת האפשרות לקיומה של טעות כנה בזיהוי, אף במקרים בהם בית-המשפט התרשם ממנהיגותו של העד המזהה (ראו למשל: ע"פ 5606/10 בוניפד נ' מדינת ישראל, פסקה 24 (19.12.2012)). הטעם לבחינתה של מהימנות הזיהוי בנפרד מבחינת אמינות הכללית של העד המזהה, הוא רצון להימנע מטעויות אפשריות של העד ביחס לזיהוי. על בית-המשפט לוודא כי העד, בהאמינו לתומו שכל עדותו אמת, לא טעה במישור הזיהוי מתוך היסח-הדעת, מתוך מגבלות הזיכרון האנושי או מתוך השפעות חיצוניות או תת-הכרתיות (ראו: ת"פ (י-ם) 47-02-13 מדינת ישראל נ' גברהוורה, פסקה 8 והאסמכתאות המובאות שם (9.10.2013)).

13. במקרה דנן, שוכנעתי מעבר לספק סביר בדבר אמינות הזיהוי של הנאשם על-ידי המתלון כמי שנכנס לתוך הבית. מסקנתי בדבר אמינות הזיהוי, נובעת משורת הנימוקים שלהלן:

תחילה, בעת שהמתלון עמד במרפסת, הייתה לו שהות לעקוב בעיניו אחר דמותו של הבחור עם כובע הקסקט שעורר את חשדו, ולהבחין בפרטי לבוש, במבנה גוף וכיוצ"ב. יוער כי היה מדובר בחודש אוגוסט בסביבות השעה

19:00-19:30, כך שלא התעוררה שאלה של-ממש לגבי תנאי התאורה, וההגנה אף לא העלתה טענה כלשהי במישור זה. המתלון העיד כי כשעמד במרפסת, הוא הבחין באותו בחור נכנס למבואת השיש של הכניסה הפרטית לביתו. המתלון המשיך לעקוב אחרי אותו בחור באמצעות המצלמות אליהן התחבר בטלפון הנייד שלו, וזאת למשך כ- 20 עד 30 שניות נוספות, בעת שהלה שהה באזור מבואת השיש. מכאן שלמתלון הייתה שהות מספקת - תחילה דרך הצפייה מהמרפסת ולאחר מכן דרך הצפייה במצלמות - כדי לקלוט את מראה הדמות ולזהות אותה.

כפי שצוין לעיל, לאחר כ- 20 עד 30 שניות, המתלון הבחין שהבחור החל להתקדם בתוך מבואת השיש לכיוון דלת הכניסה הראשית לבית, ואז נעלם מעין-המצלמות. כעבור שניות בודדות, הבחין המתלון באותה דמות מתהלכת בתוך ביתו, בישורת של המדרגות הפנימיות בקומה השנייה של הבית. המתלון ציין כי התבונן על הדמות מלמעלה (כשעמד בקומה השלישית של הבית), ולפי כובע הקסקט הכהה, יתר פרטי הלבוש ומבנה הגוף, הוא זיהה כי מדובר באותו בחור אחריו עקב מספר שניות קודם לכן באמצעות המצלמות. ודוק, מאחר שמדובר בהפרש של שניות בודדות בין היעלמותה של הדמות מעין-המצלמות במבואת השיש לבין זיהויה בתוך הבית; מאחר שהמתלון העיד כי זיהה שמדובר באותה דמות לפי הכובע, פרטי הלבוש ומבנה הגוף; ומאחר שלא היו דמויות אחרות בסביבה (המתלון העיד שאשתו וילדיו היו אותה עת בגינת הבית בקומה השלישית); לא מתעורר חשש ממשי שמא בשלב זה מדובר בטעות בזיהוי.

קשר העין בין המתלון לבין הבחור ניתק בעת ירידתם במדרגות לכיוון הדלת הראשית של הבית, אולם זאת למשך 5-10 שניות בלבד, עד שהמתלון ירד למטה ועצר את הנאשם מחוץ לדלת ביתו. לפי כובע הקסקט הכהה, פרטי הלבוש ומבנה הגוף, זיהה המתלון כי מדובר באותו בחור אותו ראה בתוך ביתו כ- 5 עד 10 שניות קודם לכן, וכן באותו בחור אחריו עקב בקשר עין ישיר ממרפסת הבית ולאחר מכן באמצעות המצלמות במבואת השיש.

בהתחשב בתנאי הראות הטובים; בהתחשב בעובדה שהמתלון עקב אחרי הדמות כל העת במעקב רציף עם קשר עין ישיר, למעט שניות בודדות בלבד של ניתוק קשר עין בשלב הכניסה לבית ולאחר מכן בשלב הירידה במדרגות הפנימיות של הבית; וכן בהתחשב בעובדה שלמתלון היה זמן להתמקד בדמות וללמוד את פרטיה כאשר התבונן בה ממרפסת ביתו, לאחר מכן דרך המצלמות, ואז במדרגות הפנימיות של הבית, ולבסוף במעצר מחוץ בית; שוכנעתי כי זיהוי המתלון לפיו מדובר כל העת באותו בחור, הוא זיהוי אמין. מאחר שאין חולק כי הנאשם הוא אשר נתפס על-ידי המתלון מחוץ לדלת ביתו כשגבו מופנה למתלון, המסקנה המתבקשת היא כי הנאשם הוא הדמות שמעשיה תוארו לאורך עדותו של המתלון.

14. המסקנה האמורה בדבר אמינות הזיהוי של הנאשם על-ידי המתלון, נתמכת על-ידי ראיות ועדויות אחרות בתיק כדלקמן: ראשית, המתלון העיד שהבחור אחריו עקב בעיניו ולאחר מכן ראה בתוך ביתו, חבש כובע קסקט בצבע כהה. ואמנם, מהודעת הנאשם במשטרה מיום האירוע (ת/ 1, ש' 53) עולה כי הנאשם חבש באותו היום כובע קסקט בצבע כחול.

שנית, המתלון סיפר בעדותו במשפט כי בסמוך לאחר שעצר את הנאשם, הוא סרק בעיניו את השטח משיקולים מבצעיים, בניסיון לאתר מסביב תצפיתנים או שותפים למעשה. דא עקא, האזור היה ריק מאנשים אחרים

מלבד הנאשם (עמ' 20, ש' 24-28 לפרוטוקול). כפי שצוין לעיל, לאחר שהמתלון עצר את הנאשם מחוץ לביתו הוא הבחין בחבורת נערים, אולם אלה התהלכו על המדרכה ברחוב הראשי, שנמצא מעבר לרחוב ההולנדי בו ממוקם ביתו של המתלון, תוך שגדר מפרידה ביניהם. זאת ועוד; הנאשם עצמו העיד לפני כי כאשר התקרב לביתו של המתלון, הוא היה לבדו. בשום שלב, הן בחקירה המשטרתית והן בעדות לפני, לא טען הנאשם כי כאשר שהה ליד מבואת השיש של בית המתלון, היו בקרבתו או בסמיכות אליו אנשים נוספים. כפי שיפורט להלן, גם עדי ההגנה העידו כי צפו במתרחש מרחוק ולא התקרבו לבית המתלון בעצמם. בנסיבות אלה, לא מתעורר חשש מפני בלבול תמים בין הנאשם לבין דמותו של אדם אחר ששהה בקרבת מקום.

יתר על כן; המתלון העיד כי מהרגע שראה את הבחור מתהלך בתוך ביתו ועד הרגע שהבחין בנאשם מחוץ לדלת ביתו הפתוחה ועצר אותו, חלפו 5 עד 10 שניות בלבד. אילו הנאשם לא היה מי שנכנס לביתו של המתלון והוא רק שהה בקרבת מתחם הכניסה של הבית מבלי להיכנס לתוכו כפי שטען לפני, כי אז היה על הנאשם להבחין בדמותו של אדם אחר שנכנס ו/או יצא מביתו של המתלון באותה עת. דא עקא, בשום שלב לא טען הנאשם כי הבחין בזמן הרלוונטי בדמותו של אדם אחר בקרבת הבית.

שלישית, כפי שיפורט להלן, הנאשם בעדותו לפני טען כי הגיע ל"קו ביתו של המתלון" וכי הלך בצמוד לבתים הסמוכים לבית המתלון בלא להיכנס אליהם. לאחר מכן, הגיע ל"חצר" הבית של המתלון כדי לחפש מים, ואז עזב את המקום בלא להיכנס לתוך הבית, עד שהמתלון עצר אותו. תיאור זה של הנאשם בנוגע למסלול הליכתו, תואם באופן מלא את מהלך הדברים כפי שתיאר אותם המתלון בעדותו, למעט החלק הנוגע לכניסה לתוך הבית. בהקשר זה, יש בעדות הנאשם כדי לחזק את עדות המתלון דווקא, לפיה הנאשם הוא אותו בחור בו צפה המתלון החל מהרגע בו עמד במרפסת ביתו, ואילך.

אני סבורה, אפוא, כי עסקינן בזיהוי אמין על-ידי עד אמין, שבכוחו לבסס את התזה המפלילה בה אוזחת המאשימה.

עדויות ההגנה

(א) עדות הנאשם

15. הנאשם העיד לפני כי חזר יחד עם מספר חברים בקו אוטובוס מס' 12 לכיוון ביתם בצור-באחר, לאחר שהוא וחבריו סיימו את עבודתם באולם-אירועים ביישוב אורה. לפי עדות הנאשם, הוא וחבריו היו צמאים, ולכן ירדו לפני התחנה הסמוכה לביתם בצור-באחר. הם חיפשו ברז מים במגרש או בגן ולא מצאו, ואז הנאשם חצה את הכביש והגיע לקו ביתו של המתלון. הנאשם העיד כי הלך בצמוד לבתים בלא להיכנס לתוכם, עד שהגיע לביתו של המתלון, ואז נכנס לחצר הבית כדי לבדוק אם יש שם ברז מים. מיד לאחר מכן הסתובב לאחור והחל להתרחק כדי לשוב אל ביתו. הנאשם הכחיש כי נכנס מהדלת הראשית לתוך ביתו של המתלון, ואף הכחיש שעלה בגרם המדרגות הפנימיות לקומה השנייה של הבית (עמ' 27, ש' 12-16 לפרוטוקול).

לטענת הנאשם, לאחר שהחל להתרחק מבית המתלון וכבר צעד ברחוב ההולנדי במרחק של שני בתים משם (עמ' 29, ש' 5 לפרוטוקול), המתלון הגיע מאחוריו וקרא לו מרחוק לעצור, וכן שלף אקדח שהופנה לכיוון העורף של הנאשם. המתלון החזיק את האקדח כשידיו ניצבות לגופו והוא במרחק של כ- 6 מטרים מהנאשם (עמ' 28, ש' 9; עמ' 29, ש' 18 לפרוטוקול). לטענת הנאשם, הוא הסתובב לעבר המתלון מבלי לפחד. המתלון הזדהה כשוטר, ביקש ממנו תעודת זהות, הוריד את האקדח, שם אותו בחגורת המותן שלו (עמ' 30, ש' 11 לפרוטוקול), ואז שאל את הנאשם מה הוא עושה סביב ביתו. הנאשם אישר בעדותו לפני כי בתחילה השיב כי הוא עובד במשלוחים. בהקשר זה, הסביר הנאשם כי בעבר עבד בסופרמרקט וכך הכיר את הרחוב בו מתגורר המתלון (עמ' 29, ש' 33 לפרוטוקול). לדברי הנאשם, לאחר מכן הוא סיפר למתלון כי הוא חיפש לשתות מים. בתגובה, המתלון האשים את הנאשם כי ניסה לפתוח את דלת ביתו ולהיכנס פנימה, ואילו הנאשם השיב לו: "אתה שקרן, אני לא ניסיתי לפתוח את הדלת" (עמ' 26, ש' 19 לפרוטוקול).

לטענת הנאשם, כל אותה עת חבריו היו אחריו במרחק של כ- 13 עד 15 מטרים ממנו, ועמדו ליד השער החשמלי שבכניסה לרחוב ההולנדי (עמ' 28, ש' 29-31 לפרוטוקול). כאשר הם ראו את המתלון שולף אקדח, הם נבהלו וברחו לכיוון הנגדי של הכביש.

לפי גרסת הנאשם, המתלון הזמין אותו להיכנס לתוך ביתו כדי לשתות קפה ולספר לו מה קרה, אך הנאשם סירב להיכנס לתוך הבית וכן סירב להצעת הקפה. לדברי הנאשם, המתלון הלך לביתו להביא את הטלפון שלו, צילם את הנאשם מרחוק ואז צלצל למשטרה (עמ' 32, ש' 13 לפרוטוקול). כל אותה עת, הנאשם לטענתו המתין לבדו בחוץ באותו מקום, קרי- כשני בתים לאחר ביתו של המתלון. לאחר מכן, הגיעו השוטרים, אזקו אותו, לקחו אותו להמתין ליד פתח ביתו של המתלון, ואז הכניסו אותו לניידת והוא נלקח לתחנת המשטרה (עמ' 27, 31 לפרוטוקול).

16. אומר מיד כי עדותו האמורה של הנאשם, הותירה רושם לא משכנע ובלתי אמין. ראשית, הנאשם מסר גרסאות שאינן הגיוניות מתוכן. כך למשל, הנאשם טען כי ירד מהאוטובוס בתחנה שאינה סמוכה לביתו שכן היה צמא וחיפש מים. דא עקא, גרסה זו אינה הגיונית, שכן לפי תיאוריו של הנאשם, הוא נאלץ ללכת מרחק ניכר בחיפושיו אחרי ברז מים. זאת ועוד; הנאשם מסר כי מרחק ההליכה מתחנת האוטובוס בה ירד ועד ביתו בצור-באחר, הוא כשעה וחצי (עמ' 33, ש' 11 לפרוטוקול). לא ניתן שלא לתהות אודות אמיתות הגרסה שמסר הנאשם בדבר חיפושיו אחר מים שירו אות צימאון, שהרי פתרון פשוט ונוח יותר עבור הנאשם היה להמשיך בנסיעת האוטובוס זמן קצר נוסף, להגיע לתחנה הקרובה לביתו בצור-באחר ושם להרוות את צימאון.

דוגמה נוספת- בחקירת המשטרה טען הנאשם כי נותר במתחם הכניסה של בית המתלון לא יותר משנייה אחת כדי לחפש מים לשתיה, ואז עזב את המקום (ת/ 1, ש' 32). דא עקא, תיאור זמנים זה אינו מתיישב עם העובדה שהמתלון הספיק להבחין בבחור מהמרפסת של הקומה השלישית של ביתו, להתחבר למצלמות דרך הטלפון הנייד שלו ולצפות באמצעותן במתרחש במבואת השיש, ליטול אקדח, לרדת במדרגות הפנימיות של הבית מהקומה השלישית עד הדלת הראשית של הבית, ואז לעצור את הנאשם ליד הכניסה של ביתו.

ועוד דוגמה- הנאשם טען כי לאחר שנעצר, המתלון הציע לו לבוא לשתות קפה בביתו אך הוא סירב לכך. כמו

כן, הנאשם טען כי המתלונן הלך לביתו להביא את מכשיר הטלפון שלו, כאשר כל אותה עת הנאשם המתין לו לבדו ברחוב. המתלונן נשאל על גרסה זו, והוא התייחס לחוסר ההיגיון הטמון בה בזו הלשון: "זה בדיחה. הצעתי לו לשתות קפה? אני הייתי עם האקדח עד הגעת הניידת ויכול להיות שגם כמה דקות אחרי ההגעה שלהם כדי לראות אם הם מרושתים" (עמ' 24, ש' 2-3 לפרוטוקול).

שנית, עדותו של הנאשם התאפיינה במגמתיות ולקתה בסתירות שנועדו להרחיקו מהמעשים המיוחסים לו. כך למשל, הנאשם טען לפני כי חבש ביום האירוע כובע לבן, והוסיף כי: "אין לי כובע חוץ מכובע לבן לעבודה" (עמ' 31, ש' 32 לפרוטוקול). דא עקא, בהודעתו במשטרה מיום האירוע השיב הנאשם לשוטר כי הוא חובש כובע קסקט בצבע כחול, באופן המתיישב עם גרסת המתלונן לפיה מי שהתפרץ לביתו חבש כובע קסקט בצבע כהה (ת/ 1, ש' 53). כשהנאשם עומת עם כך בחקירה נגדית לפני, הוא השיב: "אולי כחול, היה לי כחול, אבל אני לא אוהב את הכחול ואני תמיד לובש את הלבן" (עמ' 32, ש' 1 לפרוטוקול) - תשובה שאינה מתיישבת עם המציאות, שהרי במשטרה אישר הנאשם כי חבש כובע כחול.

שלישית, התיאור שמסר הנאשם לגבי אופן השתלשלות הדברים לאחר שהמתלונן עצר אותו, עומד בסתירה לתיאוריו של רס"ר לוי. כך למשל, רס"ר לוי העיד כי כאשר הגיע לזירה, הוא מצא את המתלונן ואת הנאשם במבואת השיש של בית המתלונן (ולא במרחק של שני בתים משם כנטען על-ידי הנאשם). כמו כן, רס"ר לוי העיד כי ראה את המתלונן עם אקדח שלוף ליד הנאשם (ולא עם אקדח בחגורת מכנסיו של המתלונן כנטען על-ידי הנאשם). עדות זו של רס"ר לוי תואמת את גרסת המתלונן בעניינים אלה ומחזקת אותה (ראו: פסקה 11 לעיל).

רביעית, עדות הנאשם לקתה בסתירות שלא התיישבו עם עדויותיהם של עדי-ההגנה שהעידו מטעמו, ולכך אתייחס מיד. יוער כי הנאשם לא סיפק הסבר משכנע לשאלה מדוע לשיטתו המתלונן יעליל עליו עלילת-שווא לפיה נכנס לתוך ביתו (עמ' 31, ש' 25-27 לפרוטוקול).

(ב) עדויותיהם של עדי-ההגנה

17. מטעם ההגנה העידו שני חבריו של הנאשם: מר א ס, שהנו קטין כבן 17 (להלן: א) ומר מ ט, שהנו קטין כבן 16.5 (להלן: מ). לפי הנתען, שני העדים האמורים עבדו עם הנאשם באולם האירועים ביישוב אורה, ולאחר מכן נסעו עמו באוטובוס וירדו בתחנת האוטובוס הקרובה לבית המתלונן.

18. א ומ העידו כי הם והנאשם ירדו בתחנת אוטובוס לפני צור-באחר. שניהם טענו לפני כי הסיבה לכך הייתה שהם היו צמאים ורצו לחפש מים לשתייה. לפי עדותם של א ומ, הנאשם התקדם בלעדיהם, וצעד לבדו עד שהגיע לכניסה של בית פרטי. לפי הטענה, הנאשם לא נכנס פנימה לתוך הבית, אבל אז בעל הבית יצא לעברו וכיוון אקדח לראשו. שני עדי-ההגנה העידו כי צפו במתרחש מרחוק, עד שהגיע רכב משטרה שלקח את הנאשם לתחנת משטרה, ואז השניים ניגשו למשפחתו של הנאשם כדי לספר להם על האירוע. יוער כי שני עדי ההגנה לא נחקרו במשטרה ואף לא פנו מיזמתם למשטרה למסירת גרסה בסמוך לאחר האירוע.

19. באופן כללי, אומר כי התקשיתי להישען על עדויותיהם של עדי ההגנה, שסתרו בדבריהם אחד את השני וכן סתרו את עדויותיהם של המתלון ושל הנאשם עצמו. כך למשל, הן המתלון והן הנאשם העידו כי המתלון הפנה אקדח לכיוון עורפו של הנאשם במרחק של מספר מטרים ממנו. לעומת זאת, א טען כי ראה את המתלון שולף אקדח ומצמיד את האקדח לראשו של הנאשם (עמ' 34, ש' 29-33 לפרוטוקול). מנגד, מ טען כי המתלון והנאשם עמדו אחד מול השני, והמתלון כיוון לעבר הנאשם אקדח ממרחק של כ- 1.5 מטרים (עמ' 39, ש' 3 לפרוטוקול).

אוסף כי עדויותיהם של שני עדי-ההגנה סתרו את עדותו של הנאשם במספר נקודות מהותיות, והחלישו את גרסתו. כך למשל, הנאשם טען כי א ומ המתינו במחסום החשמלי שבכניסה לרחוב ההולנדי. מנגד, הן א והן מ השיבו בחקירה נגדית כי התבוננו במתרחש מרחוק, וכלל לא עמדו ליד מחסום חשמלי (עמ' 36, ש' 2; עמ' 40, ש' 32-33 לפרוטוקול). זאת ועוד; בניגוד לנאשם שטען כי ירד מהאוטובוס לחפש מים שכן בדרך לביתו אין מכולת בה ניתן לרכוש בקבוק מים (עמ' 33, ש' לפרוטוקול), הרי עדי-ההגנה העידו כי בדרך לצור-באחר ישנה חנות מכולת (עמ' 36, ש' 33; עמ' 40, ש' 7 לפרוטוקול). דוגמה נוספת - הנאשם טען כי המתלון עצר אותו והפנה לעברו אקדח, וזאת לאחר שהנאשם כבר היה במרחק של שני בתים מביתו של המתלון. לעומת זאת, א ומ העידו כי המתלון כיוון לעבר הנאשם אקדח במיקום שנמצא מול ביתו של המתלון, באופן שתומך בגרסת המתלון דווקא (עמ' 38, 41 לפרוטוקול). ועוד דוגמה - הנאשם טען כי בשלב מסוים, המתלון הכניס את האקדח לחגורת מכנסיו, וניגש לביתו כדי להביא טלפון נייד בעוד הנאשם המתין למתלון לבדו בחוץ. מנגד, מ מסר תיאור הפוך מזה של הנאשם והעיד כי: "השוטר [המתלון] היה עם יוסוף [הנאשם] כל הזמן עם האקדח עד שהגיעה משטרה" (עמ' 41, ש' 32 לפרוטוקול). תיאור זה מחזק את דברי המתלון בסוגיה.

20. סיכומם של דברים עד כה; הן עדות הנאשם והן עדויותיהם של עדי ההגנה הותירו רושם לא אמין ובלתי משכנע. העדויות האמורות סתרו האחת את השנייה בנקודות מהותיות, ובעניינים מסוימים חיזקו את גרסת המתלון דווקא. המסקנה המתבקשת היא כי לא עלה בידי ההגנה לעורר ספק סביר בתזה המפלילה.

טענות נוספות מטעם ההגנה

21. הסנגור טען למחדל חקירתי שהתבטא בכך שהמשטרה לא בדקה את מכשיר הדי.וי.אר בביתו של המתלון בסמוך לאחר האירוע, כדי לוודא את טענת המתלון לפיה המצלמות לא הקליטו צילומים בשעת אמת. בהתייחס לכך אומר כי נוכח אמינות עדותו של המתלון ונוכח התמיכות הראייתיות לגרסתו בדבר העדר אפשרות להקלטת הצילומים במועד הרלוונטי (ראו: פסקה 11 בדבריי לעיל), ספק אם מדובר במחדל חקירתי, ומכל מקום אין בכוחו כדי לעורר ספק סביר באשמת הנאשם.

הסנגור הוסיף וטען בסיכומיו כי לא נמצאו טביעות אצבע של מרשו בבית המתלון. בהתייחס לכך אזכיר כי בהתאם להלכה הפסוקה, אין לייחס משמעות ראייתית לממצא שלילי בדבר העדרן של טביעות אצבע של נאשם. ובלשונו של כב' השופט קדמי: "ניסיון החיים מלמד, כי בנסיבות כגון דא, אין בהעדרן של טביעות אצבעות הניתנות לזיהוי כדי להוכיח, שהחשוד לא שהה במקום שבו לא נתגלו טביעות אצבעותיו; והכלל הוא, שכוחן הראייתי של טביעות האצבעות נעוץ בהימצאותן ולא בהעדרן" (ראו: ע"פ 5724/95 אבו-דחל נ' מדינת ישראל, פסקה 5(א)(2) (12.5.1996)). דברים אלה מקבלים משנה תוקף בענייננו, שכן לפי עדות המתלון (שנמצאה אמינה), הידית של דלת

הכניסה הראשית לביתו וכן מעקה המדרגות הפנימיות של הבית, עשויים מברזל מפוספס, באופן שעלול להקשות על מציאת טביעות אצבע על-גביהם (עמ' 23, ש' 24-25 לפרוטוקול).

ממצאים ומסקנות

22. לנאשם יוחסה עבירה לפי סעיף 406(ב) לחוק העונשין שזו לשונו:

406. כניסה והתפרצות למקום מגורים או תפילה או ממנו
(א) הנכנס למקום המשמש למגורי אדם או לתפילה, או הנמצא בהם, בכוונה לבצע גניבה או פשע, דינו - מאסר חמש שנים.
(ב) המתפרץ למקום כאמור בסעיף קטן (א) בכוונה לבצע גניבה או פשע, או המתפרץ מתוכו לאחר שביצע בו גניבה או פשע או נכנס אליו לשם כך, דינו - מאסר שבע שנים".
(ההדגשה אינה במקור - ד.כ.ל)

23. **מבחינת היסודות העובדתיים** - על-יסוד עדות המתלונן שנמצאה אמינה ושנמצאו לה תמיכות בחומר הראיות, אני קובעת כי הוכח מעבר לספק סביר שדלת הכניסה לביתו של המתלונן בעת הרלוונטית לכתב-האישום, הייתה סגורה אך לא נעולה (ראו: פסקה 6 לעיל). כמו כן, הוכח ברמת ההוכחה הנדרשת בפלילים כי הנאשם פתח את הדלת הראשית של הבית ונכנס פנימה לתוכו. בכך התקיים היסוד ההתנהגותי של "מתפרץ" לפי ההגדרה הקבועה בסעיף 405 לחוק העונשין. כמו כן, התקיים הרכיב הנסיבתי של "מקום המשמש למגורי אדם".

24. **אשר ליסוד הנפשי** - העבירה לפי סעיף 406(ב) לחוק העונשין היא עבירת מטרה, שהיסוד הנפשי הנדרש במסגרתה הוא "כוונה לבצע גניבה או פשע". ודוק, העבירה לפי סעיף 406(ב) לחוק העונשין דורשת מחשבה פלילית מיוחדת של "כוונה לבצע גניבה או פשע", אולם לא נדרשת במסגרתה תוצאה של גניבה או פשע. (ואכן, אין לפניי טענה כי הנאשם גנב או ביצע פשע אחר בתוך ביתו של המתלונן לאחר שהתפרץ אליו).

25. מאחר שהנאשם הכחיש כי נכנס לביתו של המתלונן, לא נמסרה מפיו של הנאשם גרסה מה הייתה כוונתו כאשר עשה כן. זאת ועוד; מאחר שמביתו של המתלונן לא נגנב דבר ולא נמצאו ברשותו של הנאשם כפפות ו/או כלי פריצה, קיים קושי לעשות שימוש ישיר בחזקה העובדתית-הראייתית (הניתנת לסתירה) לפיה חזקה כי אדם מתכוון לתוצאות הטבעיות של מעשיו. יש, אפוא, להסיק אודות היסוד הנפשי שהתקיים בנאשם על-בסיס מכלול נסיבות העניין, תוך היעזרות בניסיון החיים ובשכל הישר. ובלשונה של כב' השופטת נאור: "...ניתן ללמוד על הלך הרוח מתוך הנסיבות. ככל סוגי הכוונה בפלילים, ניתן ללמוד על קיומה של כוונה מיוחדת מן הנסיבות הכוללות של האירוע". כך, כאשר אין בחומר הראיות דבר המונע מסקנה זו או סותר אותה (ראו: ע"פ 8871/05 שנגלף נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (12.3.2007); ע"פ 335/75 סביר נ' מדינת ישראל, פ"ד ל(2) 57,60 (1976)).

26. במקרה דנן, ניסיון החיים והשכל הישר מלמדים כי פתיחת דלת ראשית של בית זר שהינה סגורה (אך לא נעולה) וכניסה לתוך לבו של הבית ללא רשות, אינם נעשים למטרה תמימה. אוסיף כי התנהגותו של הנאשם מלמדת על-עצמה

כי הנאשם לא התפרץ לביתו של המתלונן מסיבה כשרה, שאם לא כן - לא נהיר מדוע הנאשם ברח במורד המדרגות כאשר הבחין במתלונן. תגובה זו של הנאשם היא בגדר התנהגות מפלילה, התומכת במסקנה לפיה התפרצות הנאשם לבית המתלונן לא הייתה למטרה תמימה.

27. הסנגור טען בסיכומיו כי אם וככל שייקבע כי מרשו התפרץ לבית המתלונן, כי אז יש לקבוע כי הנאשם עשה כן כדי לחפש מים לשתייה, ולא כדי לגנוב או לבצע פשע. לטענת הסנגור, הנאשם טען כבר בחקירתו במשטרה כי הסתובב ליד ביתו של המתלונן שכן היה צמא וחיפש מים לשתייה. הסנגור הוסיף וטען כי התיאור שמסר המתלונן בדבר הליכה הססנית של הנאשם ומבט לצדדים, יכול להתיישב עם ההסבר התמים שהציע לפיו הנאשם חיפש אחר ברז מים.

בהתייחס לטענות אלה של הסנגור אומר כך: ראשית, ההסבר האמור נשמע מפי הסנגור ולא מפי הנאשם, שהכחיש כי נכנס לתוך ביתו של המתלונן. שנית, הנאשם אישר בעדותו לפני כי הציג הסברים שונים כאשר נשאל על-ידי המתלונן לפשר מעשיו מיד לאחר שנתפס. כך למשל, הנאשם אישר בעדותו במשפט כי בתחילה השיב למתלונן שהוא שליח מהסופרמרקט. אילו מטרתו של הנאשם הייתה מטרה תמימה של חיפוש מים לשתייה, לא ברור מדוע שיקר הנאשם בהסבר הראשוני שמסר למתלונן. אף לא ברור מדוע ראה הנאשם למסור למתלונן מספר הסברים מתחלפים ושונים למעשיו, כמתואר בפסקה 8 לעיל. שלישית, הגרסה לפיה הנאשם חיפש מים לשתייה אינה הגיונית מתוכה, מן הטעמים שפורטו בפסקה 16 לעיל. זאת ועוד; הסבר הנאשם לפיו לא הייתה חנות מכולת בדרכו לבית, ולפיכך חיפש מים לשתייה בחצרות הבתים הפרטיים ברחוב מגוריו של המתלונן, נסתרה על-ידי עדי ההגנה שאישרו כי קיימת חנות מכולת בדרך אל ביתם. לבסוף, מעדות המתלונן עלה כי במבואת השיש החיצונית אליה נכנס הנאשם, ישנו כיור עם ברז מים שניתן היה להבחין בו. ובלשונו של המתלונן: "במצלמות ראיתי אותו [את הנאשם-ד.כ.ל] זמן ממושך במבואה של השיש בחוץ, והוא יכול היה להבחין בברז והוא לא ניגש אליו אלא הוא ניגש לדלת של הכניסה" (עמ' 18, ש' 6-7 לפרוטוקול). הנה כי כן, אילו הנאשם היה תר אחרי מים לשתייה, הוא אמור היה לגשת לכיור המים במבואת השיש אליה נכנס, ולא להתפרץ פנימה אל תוך ביתו של המתלונן.

28. בהתחשב בכל אלה ועל-יסוד חומר הראיות הקיים בתיק, אני בדעה כי לא נסתרה ההנחה המבוססת על שיקולים שבהיגיון, בניסיון החיים ובשכל הישר לפיה אדם שפותח דלת ראשית סגורה (אך לא נעולה) של בית זר ונכנס אל תוך לב הבית פנימה ללא רשות, עושה כן למטרת גניבה או פשע. בנסיבות העניין, אני סבורה כי ההסבר התמים שהציע הסנגור (להבדיל מהנאשם) לעניין כוונת מרשו בעת שנכנס לתוך הבית, אינו סביר וכן אינו מתיישב עם חומר הראיות שהובא לפני. אשר על כן, הוכח מעבר לספק סביר היסוד הנפשי הנדרש בעבירה לפי סעיף 406(ב) לחוק העונשין, קרי- "כוונה לבצע גניבה או פשע".

29. בשולי הדברים ולמען שלמות התמונה, אציין כי בדו"ח המעצר בעניינו של הנאשם נכתב כי הוא נחשד ב"ניסיון התפרצות לדירה". השוטר טל שאשא שרשמה את דו"ח המעצר העידה כי בעת הרלוונטית הייתה שוטרת חניכה, וכי התייעצה עם רס"ר לוי (שהיה השוטר החונך שלה) כיצד לסווג את העבירה, ורשמה את דו"ח המעצר לפי הנחיותיו (עמ' 8-9 לפרוטוקול). רס"ר לוי אישר דברים אלה בעדותו לפני, והסביר כי כסייר שטח סבר כי כאשר לא נגב דבר מתוך הבית, יש לסווג את העבירה כניסיון התפרצות, ולא כעבירה מושלמת (עמ' 14 לפרוטוקול).

נוכח ניתוח יסודות העבירה של התפרצות למקום מגורים כפי שפורט לעיל, ברי כי מדובר בתפיסה שגויה מבחינה משפטית של סייר השטח, שאין בכוחה כדי לשנות את העבירה שיוחסה לנאשם בכתב-האישום ואת המסקנות אליהן באתי.

סוף דבר

30. נוכח מכלול הטעמים האמורים, אני מרשיעה את הנאשם בעבירה של התפרצות למקום מגורים בכוונה לבצע גניבה או פשע לפי סעיף 406(ב) לחוק העונשין, כפי שיוחס לו בכתב-האישום.

ניתנה היום, כ"ז תמוז תשע"ה, 14 יולי 2015, במעמד הצדדים.